

kere maa afsluttes mellem de paagældende Parter uden Indblanding fra Statens Side.

Mindretallets Ændringsforslag gaar for det første ud paa, som Mindretallets Ordfører udtrykte det: at »oprette en Slags Udligningskasse« ved at forandre den indenlandske Sukkerafgift til Staten paa 5,7 Ø. pr. kg Melis til en efter Melisprisen *bevægelig* Afgift saaledes:

»Ved en Melispris paa 38 Ø. pr. kg er Afgiften fremdeles 5,7 Ø. Fra 38 Ø. og nedefter *formindskes* Afgiften med 0,4 Ø. for hver Øres Prisfald indtil en laveste Afgift paa 1,7 Ø. Fra 38 Ø. og opefter *forhøjes* Afgiften med 0,3 Ø. for hver Øres Prisstigning indtil en højeste Afgift paa 7,5 Ø.

Fabrikken betaler som hidtil 5,7 Ø. i indenlandsk Afgift, idet den eventuelle Nedsættelse i Afgiften udbetales af Fabrikken paa Statens Vegne som et Tillæg til Roedyrkernes Grundpris, og den eventuelle Forhøjelse af Afgiften tager Fabrikken som et Fradrag i Roedyrkernes Grundpris og indbetaler den til Staten.

Dernæst forhøjes *Tolden for Raasukker*, der indføres til Raffinering, fra 5,9 til 7,5 Ø. pr kg — for derigennem at give Dyrkerne et Middel til at faa oprettet bedre Kontrakter med Fabrikkerne —, og endelig forhøjes *Omsætningsafgiften af Chokolade- og Sukkervarer* fra 25 til $33\frac{1}{3}$ pCt. af Værdien.

Udenfor Betænkningen stillede *Retsforbundets* Medlemmer et Ændringsforslag om »Ophævelse af den indenlandske Sukkerafgift og Sukkertolden«. Herefter skulde Afgiften af indenlandsk Roesukker og Raffinering af Sukker ophæves fra 1. Oktober 1932, hvorved man »giver Roedyrkerne det naturlige Tilskud, at de faar Lov til at beholde de Penge, som de hidtil har betalt til Staten«, og for at forebygge Muligheden for en Kapitalisering af Beskyttelsen skulde Sukkertolden nedsættes pr. 1. Oktober 1933 med 25 pCt. og derefter hver følgende 1. Oktober med yderligere 25 pCt. af Positionernes Grundbeløb, saaledes at Tolden var helt bortfaldet 1. November 1936.

Ved Lovforslagets 2. Behandling i Folketinget vendte Handelsministeren sig imod det af Venstre stillede Ændringsforslag, som han betegnede som et »kolossalt Overbud«. Ministeren hævdede, at der »ikke er nogen som helst Fornødenhed for at yde Statshjælp til at holde Sukkerproduktionen i Gang, naar Melisprisen er 37 Ø.«, og at det, »saa snart man naar over de 32 Ø., ... i Virkeligheden er ganske meningsløst at give Tilskud af Statens Kasse«. Ændringen om Forhøjelse af Tolden for Sukker, der indføres til Raffinering, mente Ministeren beroede paa et Fejlsyn, da han fandt det utænkeligt, at Sukkerfabrikkerne skulde kunne indlade sig paa at lade alle deres store Fabrikker helt eller delvis